

Kerkdienst Janskerk 1-7-2018

Lezing Lucas 2: 41-52

Thema Jezelf tegenkomen onderweg

Voorganger Emsi Hansen-Couturier en Johanneke Bosman

Overweging deel I: Jezelf tegenkomen (Emsi Hansen-Couturier)

Mensen van God:

De afgelopen week was ik samen met zo'n twintig andere theologen op het conferentiecentrum Nieuw Hydepark in Doorn, voor wat in onze opleiding een 'seminarie-cursus' heet. Een stukje kerkelijke opleiding, zeg maar. Onder ons studenten zijn de seminarie-cursussen een beetje beroemd en berucht.

Het zijn vaak erg intensieve dagen met veel informatie en stevige discussies.

En je wordt uitgedaagd om ook flink met jezelf aan de slag te gaan.

Reflecteren op wat je doet, hoe je dat doet en waarom eigenlijk...

Gooi daar een paar nachten met te weinig slaap en wat te veel gezellig geborrel bij en binnen *no time* zit je in 'existentiële-crisis-modus'.

Het is eigenlijk een soort pelgrimstocht in snelkookpan-tempo.

Voor mij was en is mijn opleiding theologie typisch iets waarin ik mijzelf tegenkom. Soms is dat leuk, omdat je kanten van jezelf ontdekt die je eigenlijk zo nog niet kende ('Hee, dit kan ik eigenlijk best goed!').

Soms kom je ook dingen tegen die je liever niet was tegengekomen. Dan moet je stoeien, worstelen, vallen. En misschien ook weer opstaan.

Maar er zijn zo van die momenten dat er wel erg veel vallen is en weinig opstaan. Van die momenten dat je bang bent.

Onzeker. Onrustig. Boos.

Ik ben zelf nooit op pelgrimsreis geweest, maar zie zo voor me hoe je dan als pelgrim vermoeid langs de kant van de weg zit en niet meer weet hoe verder. Dat gevoel van 'verdwaald zijn' komt terug in het lied van Amanda Strydom waar we net naar luisterden:

*Alle pelgrims gaan weer naar huis
elke zwerver komt weer thuis
Ik verdwaal steeds op Uw doorgaande weg
zoekend naar Uw herberg*

Je blijft verdwalen, je blijft zoeken. Je zit daar, aan de kant van de weg.

En dan...?

Er gaat op zo'n moment iets stuk.

Soms letterlijk (– als ik écht heel boos ben... –) maar vaker nog figuurlijk: iets van het beeld dat je van jezelf had en van jezelf naar buiten bracht, gaat aan diggelen.

Je dacht dat je op alles voorbereid was. Dat je die tocht fluitend ging lopen.

En toch... Toch zit je daar.

Niet de pelgrim die je dacht dat je zou zijn.

Niet de mens, de dochter, de echtgenoot, de student, de professional die je dacht dat je zou zijn...

Ik zit daar niet graag, aan de kant van de weg. Liever ben ik de vrolijke, dappere pelgrim die doorbanjert in weer en wind. Et suseia...

Maar een simpel "kop op joh, het komt wel weer goed" is niet altijd voldoende om weer op pad te gaan.

'Gewoon even doorbijten' is niet altijd een optie.

Het leven doet dat, soms. Dat het je stilzet.

Er gebeurt iets waar je totaal niet op gerekend had.

Iets dat je uit je routine haalt.

Iets dat gemakkelijk verder lopen voor nu onmogelijk maakt.

Soms moet je dan vaststellen dat je te veel bagage bij je hebt voor dit moment.

Dan helpt het om iets uit te pakken, iets weg te leggen, zodat je minder ballast bij je hebt. Zodat het verdergaan daarna iets lichter wordt...

Ik wil jullie daartoe ook uitnodigen. Bij je stoel vind je pen en papier. Wie wil, kan daar zo in de stilte iets op schrijven/tekenen wat je achter zou willen laten. Of juist iets dat je nodig hebt voor onderweg. In de kring krijg je straks ook de kans om dat wat je kwijt moet, daadwerkelijk achter te laten.

Pelgrimeren, letterlijk of figuurlijk, dat is geen gemakkelijke opgave.

Je blijft zoeken en dwalen, zingt Amanda Strydom.

Zeker op momenten dat het anders loopt dan je had gehoopt, verwacht, gewenst.

En toch... zijn er dan soms lichtpuntjes.

Richtingwijzers.

Iemand die even een stukje met je meeloopt, een medemens, God...

Amanda Strydom verwoordt dat prachtig:

*Moeder God U kent mijn waan
mijn ego en mijn rechte rug
de draken waartegen ik blijf vechten
U wijst mij altijd weer de weg*

Overweging deel 2 (Johanneke Bosman)

We hebben aan het begin van onze viering met elkaar stilgestaan bij waar we ons zelf zijn tegen gekomen onderweg.

In het evangelie van Lucas hebben we gehoord hoe Jezus zijn ouders de schrik van hun leven heeft gegeven door kwijt te raken op hun tocht richting huis na hun pelgrimage naar Jeruzalem.

Na drie dagen vinden ze Hem terug en is hij verbaasd dat het zo lang duurde voordat ze wisten waar Hij was!

“Ik ben in het huis van mijn Vader”, ja prachtig! Maar zijn ouders zijn zichzelf flink tegen gekomen hierdoor!

Gelukkig maakt Maria dat ook duidelijk en het lijkt of er dan toch een kwartje valt bij Jezus, in sommige vertalingen lezen we dat Hij zich daarna niet meer zo maar uit de voeten maakt.

Er staat nog iets in de tekst: Maria bewaarde het in haar hart.

Ze is zichzelf als moeder van een bijzonder kind nogal tegengekomen.

Wat er allemaal gebeurt, heeft niet meteen een plekje.
Het gaat niet weg, het is niet over, het gaat met haar mee in haar hart.

Emsi zei het al, niet alles gaat over rozen, jezelf tegenkomen op de eigen weg van het leven is confronterend.

En toch... zijn er dan soms lichtpuntjes.
Richtingwijzers.
Iemand die even een stukje met je meeloopt, een medemens, God...

Et Susseia, en verder.

Of je nu lang of korte tijd stil staat, een omweg neemt of gewoon langs de kant van de weg gaat zitten.

Er komt een susseia, een verder.
Soms gedragen door anderen.

Soms aan de hand van een ander.

Soms omdat je tegen beter weten in je vasthoudt aan iets dat je kracht geeft:

Liefde, geloof, bezieling,

God...

Nu kijken we naar dat verder trekken.

Soms moet je daar letterlijk of figuurlijk wat voor achterlaten.

Soms heb je ruimte nodig iets een tijdje in je hart te bewaren en soms mag je dat weer loslaten.

Je kunt het naast de weg leggen.

Of je kunt het symbolisch omzetten in iets van licht, van warmte, misschien wel van bezielend Pinkstervuur.

Je bent uitgenodigd je briefje te verbranden om zo symbolisch achter je te laten waarin je jezelf bent tegengekomen en waardoor je een tijdje langs de weg bent gaan zitten.

Dat het vuur je mag verwarmen,

Dat de rook omhoog mag kringelen en je hart mag verlichten,

Dat wat jij in je hart bewaart je niet meer neerdrukt, maar oplift

Dat je voeten met een ietsje lichtere tred over de weg mogen gaan

Dat je richtingaanwijzers op je weg mag vinden

Dat je ontmoeting met jezelf naast wrijving ook ruimte mag geven

En dat je in je hart het vertrouwen mag hebben dat God, onder welke naam jullie elkaar dan ook aanspreken, met je mee trekt.

Laten wij onze briefjes verbranden, voor wie dat wil, en de vlammen in ons hart bewaren of zien als lichtjes op onze weg door het leven met God.

Amen.